

Sygn. akt IV CZ 71/09

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa M.J. i A.J.

przeciwko Bankowi SA w W.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 września 2009 r.,

zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 kwietnia 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powodów od wyroku tego Sądu z dnia 10 października 2008 r. z tej przyczyny, że nie została ona opłacona. Stwierdził, że powodowie w toku postępowania w pierwszej i drugiej instancji korzystali wprawdzie ze zwolnienia od kosztów sądowych, jednak – zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07 (OSNC 2008, nr 11, poz. 122) – zwolnienie od kosztów sądowych przyznane stronie w postępowaniu przed sądem powszechnym, nie obejmuje postępowania kasacyjnego. Wobec powyższego wniesiona skarga kasacyjna ulegała odrzuceniu, jako nie opłacona (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 130² § 3 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie powodowie zarzucili naruszenie przepisów: art. 100 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – dalej: „u.k.s.c.”) przez uznanie, że nie zostali zwolnieni od kosztów sądowych w zakresie wniesienia skargi kasacyjnej, i art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez zaniechanie wezwania do uzupełnienia braków skargi. Podnieśli też, że przyjęty za podstawę orzeczenia art. 398⁶ § 2 k.p.c. został wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 lipca 2008 r., SK 40/07 (Dz.U. Nr 120, poz. 779) uznany za niezgodny z Konstytucją. W konkluzji żalący wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Żalący trafnie zauważają, że, zgodnie z art. 100 u.k.s.c., strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości nie uiszcza opłat sądowych i nie ponosi wydatków, które obciążają tymczasowo Skarb Państwa. Uszło jednak uwagi żalących, że zwolnienie od kosztów sądowych zostało im przyznane w toku postępowania poprzedzającego wydanie prawomocnego wyroku, wobec czego nie rozciąga się na postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej. Jak bowiem wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07 (OSNC 2008, nr 11, poz. 122), zwolnienie strony od kosztów sądowych, przyznane w postępowaniu przed sądem powszechnym,

nie obejmuje postępowania kasacyjnego. Uchwale tej nadana została moc zasady prawnej (art. 61 § 6 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), a obowiązek respektowania dokonanej w niej wykładni dotyczy skarg kasacyjnych wnoszonych po dniu 5 czerwca 2008 r. Żalący powinni zatem wnosząc skargę kasacyjną uiścić opłatę stosunkową obliczoną od wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia, albo złożyć wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu kasacyjnym.

Nieuzasadniony jest również, podniesiony przez żalących, zarzut naruszenia art. 398⁶ § 2 k.p.c. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 lipca 2008 r., SK 40/07 (Dz.U. Nr 120, poz. 779) przepis ten został istotnie uznany za niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji, ale tylko w zakresie, w jakim przewidywał odrzucenie – bez wezwania do usunięcia braków – skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych wówczas w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Chodziło zatem o odrzucenie – bez wezwania do usunięcia braków – skargi, która nie zawierała wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny natomiast wywiódł obowiązek uiszczenia opłaty od wnoszonej skargi kasacyjnej z art. 130² § 3 k.p.c., który wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 września 2009 r., SK 47/07 (Dz.U. Nr 156, poz. 1239), został w odnośnym zakresie uznany za zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 oraz w związku z art. 2 Konstytucji.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.